

השבוע נחשפה בישראל אחת מפרשיות הריגול המסעירות ביותר שנתגלו במדינה עד כה.

יצחק קוצ'יק (26) נתפס, נכלא והואשם כשליח המודיעין המצרי. הצעיר הצנום, ש' שמו האמיתי קבורק יעקוביאן, יליד קהיר ותושב ברזל לשעבר, שירת בצבא, התגורר באשקלון ועמד לשאת נערה מקיבוץ נגבה.

סיפורה השבועי הייתה חיינת, איתה שירת המרגל 6 חודשים:

פשוט לא ייאמן. הוא היה חביבן של כל בנות המחנה. ממש ג'נטלמן. מעולם לא רב עם איש. עם כולם התיידד. לפעמים הוא היה די מזור.

אני זוכרת שפעם נכנס לחדר שלנו ו' הראה לבנות תמונות. הבנות נורא התלהבו. הוא נורא ניבל את פיו. תמיד סיפר בדי' חות' נסות, ופעם אפילו אמר לאחת הבנות שבכדי לשכב איתה היה מוכן ללכת לבית' הסוהר לשנתיים. ידענו שהוא מתלוצץ. הוא מאד אהב את החברה שלו, ואף הבטיח שיוזמן את כולנו לחתונתם.

תמיד היה מספר על מעלליו באיטליה. סיפר שהיה לו שם המון כסף, והיה לו שם כל הבחורות שהוא רצה. לפעמים היה מספר סיפורים כליכך אינטימיים מחייו, ש' היה פשוט לא נעים.

פעם הוא נכנס למשרד וביקש לראות את החותמות. אחר כך החתים דף נייר בכל החותמות, ושם אותו בכיס. בכלל לא חשדנו בו.

כל הזמן רצה לצלם אותנו. היה מסתובב במחנה במשקפיים כהים, רדיו טרנזיסטור ו' מצלמה משוכללת. כשצילם את החברה, תמיד דאג שיהיה זה כשברקע שלטים, או מיספרייהיחידה. הוא צילם אפילו בחוריים. עכשיו אני באמת לא מבינה איך היתה לו גישה חופשית לכל הארונות והניירות. אולי בכלל לא חשדו בו?

מספרת הייתה שניה:

רק פעם אחת ראיתי אותו במצברוח של דבאון. היה זה כשניסה להתקבל לקורס קצינים, ונכשל במבדקי הקצונה. הוא טען שהכשולו נבע מחוסר שליטתו בעברית. חוד' שיים מאוחר יותר הוא ביקש שיחרור מ' הצבא, בנימוק שיש לו קשיים כלכליים, ושביראותו לקויה.

הוא היה קורא עתונים רק בערבית ובי' אנגלית. בזמן החופשי היה מרבה לשחק שש'ש עם כולם, כמעט תמיד ניצח ואת כל הקריאות בזמן המישחק היה קורא בי' תורנית.

מעניין שהילדה של מפקדו הישיר סירבה לנסוע איתו במכונית. היא לא אהבה אותו, ופעם אף אמרה: "הוא מרגל!" ברור שאף אחד מאתנו לא לקח זאת ברצינות. היתה זו הבחורה היחידה שלא חיבבה אותו. כל שאר הבנות חיפשו תמיד את חברתו, למרות שלמען האמת הוא היה קצת מסריח. תמיד נדף ממנו ריח רע שהורגש בעת שעמדו בקרבתו.

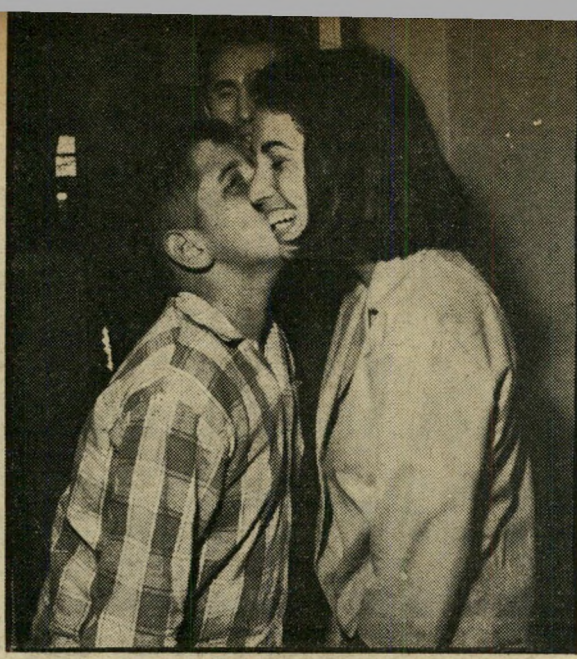
הוא היה נורא מצחיק. לאחת הבנות הוא אמר פעם, "את נחמדה, אבל רזה מדי", ולאחרת אמר: "אני אוהב את הישבן הגדול שלך." מיששו התלוצץ ואמר שיש לו טעם מזרחי, שהוא אוהב נשים שמנות. הוא הגיב בחיך.

אני מוכרחה לציין שהיה די פוקת. בנו' כחותנו לא חיטט אף פעם בניירות. היה רק שואל שאלות ומצלם. תמיד התנהג יפה, לא רב עם אף אחד, ופחד מבית'הסוהר פחד מוות. אני חושבת שהוא היה החייל הכי ממושע ביחידה.

את הטרונות גמר כחניך מצטיין, קיבל דרגת טוראי-ראשון ולא הפסיק להשוין בזה. כששאלנו פעם למה הוא מסתובב עם משקפיים כהים ומצלמה, אמר: "אתם לא יודעים? אני בלש!"

מספר שמואל, שכנו באשקלון: הוא היה מופיע פה כל פעם עם המכו' גית הצבאית שלו, ועם איזה בחורה נחמדה. קיבוצניקית, אני חושב. היה חבר עם כולם, מנוגס ררך כמו תינוק. לפעמים הייתי רואה אותו מגיע מאוחר בלילה עם המכו' גית הצבאית, מעמיד אותה כמה זמן ליד הצריף, ועוד פעם נוסע. לא העליתי על דעתי אף פעם שהוא מרגל. כשקראתי על זה בעיתון קיבלתי הלב.

פעם עמתי כדי לתפוס טרמפ לכיוון יד' מרדכי. זה היה בערב, כשכבר החשיך. (המשך בעמוד 18)



האשה שהגנה

נבחרתי לתפקיד זה עליידי הגסטאפו, אלא על ידי המחותרת. אשתי השניה, קאשה, היתה המקשרת ביני לבין המחותרת. אולם התביעה הביאה את עדויותיה. אחד אחר השני עלו עדי התביעה, שהיה בהן מספר, סיפרו את גרסותיהם, שהיה בהן כדי לבסס את סעיפי האישום: "... הנא' שם נתן ידו למסירת אנשים נרדפים לשל' טון עוין בכך שיחד עם אחרים עצר עש' רות ילדים יהודים מבית היתומים העירוני ומסרם לגסטאפו... דאג להובלת אלפי ה' יהודים למחנות ריכוז, לשמירה עליהם ול' הובלתם אל קרונות המחת'... תקף מספר יהודים נרדפים, סחב אותם בשערותיהם ו'

האשה האוהבת

כך רגע יבולה המכה ליסול על ראשו של הירש ברנבלט. מנצח ה' אופרה הישראלית, שזכה לפירוטום עולמי כאשר הואשם בשיתוף פעולה עם הנאצים בימי השואה, מתחין להחלטת השופט. האם יישלח למשך עשר השנים הבאות לבית ה' סוהר, כפי שרש התובע? אי האם יוכזה,



מקום העלילה

תמונה מאלבומו של ברנבלט, מראה את ג'סו בנדוין בימי השואה. חברי המשטרה היהודית, בפיקודו של ברנ' שנתפרו עליידי היהודים, לפני שהובלו לתאי ההשמדה.



לפני המשפט

הזוג המאושר - רוזה הזמרת והירש ברנבלט המנצח - כפי שהצטלמו בראשית אהבתם, לפני ארבע שנים, בטרם חלמו כי ברנבלט יועמד שוב למשפט בעתן שיתוף פעולה עם הנאצים באירופה.

כפי שמקחה פרקליטו? דבר אחד מקל על צפייתו המתוחה של הירש ברנבלט. לידו ניצבת אשה אוהבת, שנישאה לו לפני חודש בלבד. היא מבטיחה: יקרה כאשר יקרה, אני אחכה לו!

\*\*\*

"אני זוכר אותך!"

משך חמש שנות שהותו של הירש ברנבלט בארץ, ידע הגבר בן ה-49 אך

נשים

בעט בהם... הכה יהודי נרדף בשם פיקרס' קי והצליף בו במקל על-מנת להכניסו בכוח למכונית..."

מיד עם תום עדויות התביעה, החלו עולים לדוכן עדי ההגנה. עשרים במספר. סיפור ריהם היו שונים בתכלית. הם סיפרו כי הירש ברנבלט הציל, לא אחת, יהודים מידי הגסטאפו וכי להם אישית היה ידוע כי ברנבלט הוא איש המחותרת ולא איש ה' גסטאפו. כך העיד קצין צה"ל בכיר.

\*\*\*

מלחמה לזיכוי מוחלמ

אלהם העד המהימן ביותר שיכול היה ברנבלט להציג בפני בית'המשפט, היתה אשתו השניה, מרים, מי שכונתה בכניו המחותרת "קאשה".

קאשה היתה חברת מחותרת הנוער בג'סו בנדוין שבפולין, שעה שהכירה את ברנ' בלס. הם התיידדו ולאחר המלחמה נישאו. זה לזו. היה זה לאחר שאשתו הראשונה של ברנבלט נהרגה כשירו הגרמנים אל תוך קרון רכבת המחה שהובילה למשרפות.

עתה היה חלק נכבד של הגנתו תלוי בנכונותה של קאשה לבוא ולהעיד לטובת בעלה הנאשם. לטובת האיש עמו עברה את שבעת מדורי הגיהנום, בגללו נעצרה לי' חודש ימים וישבה בבית'הכלא לאחר ה' מלחמה ושאת בנו היחיד היא מגדלת עתה. לוחמת המחותרת החליטה לעלות על ה' דוכן ולהעיד. "עוד לפני שהכרתי את ברנ' בלס אישית," סיפרה בבית'המשפט, "אמרו לי במחותרת שאם יקרה לי משהו, כדאי לי להתקשר אתו. במקרה אחר הציל הנאשם 28 יהודים בבת אחת מן המחנה, לאחר שהשקה לשכרה את השומרים הגרמניים."

קאשה המשיכה וסיפרה את כל אשר עבר על שניהם. על הבריחה לברופשט לאחר המלחמה, על משפטו של ברנבלט בפני ה' ועד היהודים במקום. בו זוכה מאשמת ש' תוף פעולה עם הנאצים. היא סיפרה גם על השעת החדשים אותם בילה במעצר בפראג, עד שהובא למשפט על איותן אשמות וזוכה שנית במשפט שנערך בפולין. גם היא עצי' מה ישיבה זמן'מה במאסר אך ורק מפני שהיתה אשתו. קאשה נלחמה על זכויו של ברנבלט,